

[Bindslev.]

videlseskontoen, ikke har noget som helst at gøre med de ordinære Afskrivninger; det er særlige Fonds, det her drejer sig om, hvorved skabes Reserver, hvis egentlige Formaal er fremtidige Udvidelser af Værkerne, specielt de tekniske Værker; men i Realiteten er det naturligvis Reserver, Reserver, som man da ogsaa igennem en Række af Aar i 1930'erne bragte til Anvendelse for at dække Underskuddet, som allerede paavist af mig.

Dengang vi efter Udligningslovene skulde fastsætte den nye Skatterate, protesterede man fra konservativ Side imod, at man ikke lod hele Fordelen ved Nyordningen komme Borgerne til gode. Vi maatte se saaledes paa det, som det ogsaa faktisk viste sig at være Tilfældet, at hele Udligningsordningen var en camoufleret Skatteforhøjelse, og vi tog da det principielle Standpunkt over for Konsolideringspolitikken, at denne ikke kunde fortsættes, at den ikke kunde regnes for at være forsvarlig, naar man opretholdt en højere Skatteudskrivning end den, der vilde være selvfølgelig efter Udligningsordningens Gennemførelse, nemlig med 10 pCt. under Grundbeløbet. Ikke desto mindre genoptog man fra Kommunens Side, fra det socialdemokratiske Flertals Side, Konsolideringen. For 1936—37, hvor der var et Overskud paa knap 6 Mill. Kr., foresloges godt 4 Mill. Kr. anvendt til ekstraordinære Afskrivninger og smaa 2 Mill. Kr. overført til det løbende Regnskab. Fra konservativ Side foreslog man alle 6 Mill. Kr. videreført og en Skatterate eftergivet ud fra det Princip, at hvad der kunde spares, burde komme Borgerne til gode. For 1937—38 henlagdes der 3 Mill. Kr. og for 1938—39 3½ Mill. Kr. til disse Konsolideringsfonds. Begge Gange gik man fra konservativ Side imod, ud fra en Fordanelse om forestaaende ekstra Skatteudskrivninger.

Jeg har nævnt alt dette, fordi man ved Bedømmelsen af den Politik, der er ført af det socialdemokratiske Flertal, maa have i Tanken, at dette Styre trods Advarsel har gennemført en Kapitalopsamlingspolitik, som dog gør det naturligt at bruge denne Kapitalopsamling, inden man skrider til en ny Skatteudskrivning, nye ekstra Skatter for Borgerne i København. Og jeg skal dør nævne, at senest i Oktober i Aar stilledes Overborgmesteren over for Kravet fra konservativ Side om, at disse Henlæggelser skulde overføres til det løbende Regnskab. Med aabne Øjne valgte Flertallet at unddrage indeværende Aars haardt

belastede Budget Overskuddet paa 3½ Mill. Kr. Man kan ikke frigøre sig for Tanken om, at man vilde have Skatteforhøjelse.

Disse Penge, de 3½ Mill. Kr. alene, vilde naturligvis ikke kunne klare Balancen, men, som foran sagt: Københavns Kommune har baade Øvelse og Erfaring i at bruge Reserver til Klaring af Underskud for enkelte Aar.

Hertil kommer nu Kommunens specielle Forhold til Staten, der gjorde Henlæggelsens Form og Karakter baade urimelig og psykologisk. Baade København og en Række Købstadkommuner er i den Kasus, at Staten har paalagt dem meget betydelige Udgifter til det civile Luftværn. For Københavns Vedkommende er Udgifterne hertil i Motiverne angivet til ca. 4½ Mill. Kr. for indeværende Aar. Med Hensyn til disse Udgifter er der inden for Københavns Kommunalbestyrelse ganske uanset Partifarve fuld Enighed om, at det her drejer sig om rene Statsudgifter, rene Forsvarsudgifter, som man udtrykker det, der for den alt overvejende Dels Vedkommende burde bæres af Staten og finansielt burde være Kommunerne ivedkommende. Jeg ved meget vel, at der har været ført lange Forhandlinger herom. Ogsaa fra Købstadforeningens Side har man været ivrig efter at faa ændret Fordelingstallet, men det maa siges, at det er saare ringe Resultater, der er opnaaet i disse Forhandlinger med Ministeren. Facit af alt dette er blevet en Kæmpebyrde for Kommunerne og ogsaa en Kæmpebyrde for København.

Over for Spørgsmaalet om Laan til disse Udgifter til det civile Luftværn indtager vi den Stilling, at disse Udgifter principielt burde bæres af Staten, men hvis Staten fremdeles ikke vil tage denne Byrde paa sig, saa opstaar det Spørgsmaal, om det ikke var rimeligt, at hele dette Udgiftsbeløb dækkedes ved Optagelse af et Laan. Der er noget urimeligt i, at et enkelt Aar skal belastes med Udgifter, som dog sigter imod en Aarrække, og det burde derfor, hvis Staten ikke vil paatage sig den principale Pligt, være Statens Pligt at sørge for, at Kommunerne fik Adgang til at dække disse Udgifter ved Laan.

Det vil heraf let ses, at Luftværnsudgifterne taget ud og Henlæggelserne tilbageført vilde Underskuddet reduceres saa væsentligt, at det under ingen Omstændigheder kunde være betænkeligt at overføre det til det følgende Aar.

Jeg mener hermed at have paavist, at en Ekstraskat i Aar er overflødig.

Med Hensyn til det kommende Aar skal